

Hồi 126

Vạn chúng nhất tâm

Kỷ Thiên Thiên theo Trác Cuồng Sinh lên đỉnh Chung lâu.

Lúc nàng đi qua tầng ba, chiến sĩ Hung Nô bang đã coi như bại chắc, tới khi nàng lên đến Vọng viễn đài, chiến sĩ Hung Nô bang bắt đầu tan quy. Yển Phi, Hô Lô Phương và các chiến sĩ bên bọn họ thế như chẻ tre xung sát đánh tan bên địch, giết thẳng vào Tiểu Kiến Khang.

Kỷ Thiên Thiên sinh ra cảm giác sợ hãi rùng mình, gần như bất nhẫn đứng nhìn.

Chưa từng tiếp cận chiến tranh như vậy, máu tươi đang chảy thành dòng, mỗi một giây phút đều có người đang giết người hoặc bị giết.

Tất cả bừng sáng lên, đó là một thứ cảm giác không có cách nào hình dung, đó là một thứ bừng sáng dẫm máu khủng bố, là một thứ cảm giác trong chiến tranh mới có thể xuất hiện, mà cái đáng sợ nhất là mình bị cuốn hút vào, không đơn thuần là chiến tranh mà là tất cả mọi người và chuyện có quan hệ với Biên Hoang Tập, bởi lần đầu tiên nàng nhìn thấy Biên Hoang Tập, vừa gặp đã trao tình. Hơn nữa nàng còn chìm và bế ái với đệ nhất kiếm thủ của địa phương kỳ diệu độc đáo nhất thiên hạ này, chưa từng có giây phút nào có thể làm cho nàng sinh ra ái cảm khắc cốt ghi tâm như thời điểm này. Nàng cũng cảm kích mỗi một người vì Biên Hoang Tập mà quyết chiến.

Trác Cuồng Sinh đón gió dựa vào lan can, đưa mắt nhìn bốn phía, thở dài: “Cái ngày này cuối cùng cũng đã đến. Lần đầu tiên ta bước chân vào Biên Hoang Tập, ta biết Biên Hoang Tập rồi sẽ có một ngày trở thành vùng đất quý thiên hạ anh hùng tranh đoạt, chỉ là không nghĩ tới tài nữ thủ tịch Tần Hoài hà thân hành tham dự”.

Từ chỗ đứng của Kỷ Thiên Thiên cao tới mười lăm trượng cúi nhìn xa gần, thu hết cảnh tượng chiến tranh lớn nhỏ khắp Biên Hoang Tập vào đáy mắt, thân hình yêu kiều không khỏi run lên nhè nhẹ.

Chiến sĩ bên Yển Phi và Hô Lô Phương khí thế hùng hục kịch chiến từng ngõ từng nhà trục xuất Hung Nô bang tan tác không còn đội ngũ trong Tiểu Kiến Khang, bên đầu Tiểu Kiến Khang thông ra bến tàu đã bị bộ đội của Nhan Sấm hoàn toàn ngăn cắt, bức đám chiến sĩ Hung Nô bang không còn lòng dạ nào lưu luyến chiến địa, bỏ ngựa chạy trốn theo chỗ tường đổ góc Đông Bắc, chiến cục Tiểu Kiến Khang thắng bại đã định.

Chiến sự mặt Bắc sắp kết thúc, chiến sĩ Phi Mã hội của Thác Bạt Nghi trấn thủ ổn như Thái sơn, đánh tan sự xung phong liên miên của địch nhân, làm cho địch nhân khó lòng tiến tới nửa bước.

Nhưng tình huống mặt Tây lại khiến cho nàng kinh hồn táng đảm, đại quân chủ lực của địch nhân rõ ràng có ưu thế áp đảo, liên quân Biên Hoang Tập vì binh lực phân tán, binh lực có thể kéo ra đối kháng địch nhân ít ỏi đến mức đáng thương. Tuy băng vào “Bán mã tác” đã đánh lui đợt công kích đầu tiên của địch nhân, nhưng đối phương lập tức trùng chỉnh trận địa, quân trung phong bỏ ngựa đi bộ, rành rành muốn trước hết phá trận “Bán mã tác” bên kia, rồi dùng kỵ binh tiến kích bao trời phủ đất, chỉ cần có thể đột phá bất kỳ một kẻ hở nào của phòng tuyến, liên quân Biên Hoang Tập sẽ tan tành sụp đổ.

Hiện tại tình huống phân minh, phần thắng bại sẽ quyết định qua trận chiến công phòng mặt Tây, chiến trường Tiểu Kiến Khang và mặt Bắc không còn dính dáng gì tới nữa.

Kỷ Thiên Thiên dời đến lan can mặt Tây dài cao, lòng khẩn trương lo lắng, khó dùng lời để bày tỏ.

Trác Cuồng Sinh đến bên cạnh nàng, không nói gì.

Kỷ Thiên Thiên hỏi: “Bọn ta có nên lập tức triệu tập hảo hán Dạ Oa tộc đi chi viện không? Chậm trễ sợ không còn kịp!”.

Trác Cuồng Sinh bình tĩnh thốt: “Bây giờ triệu tập hảo hán Dạ Oa tộc e là thời cơ chưa chín mùi, phải xem Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt có thật sự đứng về phía bọn ta như lời nói của bọn họ không, nếu có bọn họ gia nhập, trấn thủ ổn định Tây tuyến, bọn ta có cơ hội đánh lui quân Hung Nô của Hách Liên Bột Bột”.

Lại nói: “Xem kia! Phí Chánh Xương và Trình Thương Cổ bắt đầu điều động các chiến sĩ Hán bang thủ vệ dọc Đông đại nhai kia!”.

Kỷ Thiên Thiên đưa mắt nhìn về phía Đông đại nhai, đại đội nhân mã Hán bang phi ra Đông môn, lần theo Dĩnh Thủy xuống hướng Nam, xem tình huống là muốn vòng qua Nam môn, đến Tây lăng chi viện.

Chiến sĩ Khương bang đang tập kết ngoài Nam môn, chắc đang đợi Hán bang, hợp hợp nhất tề lao tới Tây lăng tác chiến.

Hai đội nhân mã hợp lại tuy có hơn ngàn người, nhưng cho dù thêm vào số chiến sĩ thề chết kháng địch ở Tây lăng vẫn không đến hai ngàn, so với đại quân sáu ngàn địch nhân, binh lực bạc nhược quá.

Kỷ Thiên Thiên nhin không được nổi lo lắng trầm trọng, than: “Chiến tuyến quá dài! Nếu một khi bị phá một chỗ hở, bên phòng bị khẳng định sẽ toàn quân tan rã, chỉ bằng tính toán lui vào trong Tập, mượn ưu thế quen thuộc hình thế trong Tập mà đánh từng nhà từng ngõ với địch nhân mới có cơ hội thắng”.

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: “Không ngờ Thiên Thiên tiểu thư lại là trí giả biết việc binh, thật tình quả là vậy, cái gọi là binh bại như núi sụp, chính là nói tình huống này. Chỉ hận bọn ta có nỗi khổ khác, đàn bà con nít người già yếu ớt đều tụ tập ở Tây môn đại nhai, mà Hung Nô binh của Hách Liên Bột Bột đó giờ bạo ngược hung tàn tiếng xấu vang khắp gần xa, nếu để bọn chúng công nhập Tây môn, hậu quả không dám tưởng tượng, cho nên không thể không thử thủ kháng địch”.

Kỷ Thiên Thiên nói: “Đã là như vậy, bọn ta càng không thể không xả lảng một bàn, lập tức hiệu triệu hảo hán Dạ Oa tộc, bọn họ biết được phải đối phó quân Hung Nô hung tàn, tất chịu nỗ lực chiến đấu cho Biên Hoang Tập”.

Trác Cuồng Sinh quan sát nàng như nhìn thấy một người khác, gật đầu: “Thiên Thiên tiểu thư nói đúng, ta nhất thời sơ hốt, không nghĩ đến không còn có thể trì hoãn, để bọn ta lập tức triệu tập Dạ Oa tộc”.

ooo

Âm Kỳ đối diện tay đao tay thuẫn của địch nhân không ngừng bức tới gần, trong lòng lần đầu tiên trào dâng ý niệm lâm trận thoát rục, bất chấp tất cả mà chạy trốn.

Hai cánh kỵ binh của đối phương đã hình thành cục diện đối đầu với bộ đội của Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi, hỗ trợ nhau kềm chế, động dậy không được, trọng nhiệm thủ Tây môn hoàn toàn rơi trên vai gã.

Đối phương dùng quân bộ phá trận “Bán mã tác”, là hành động thông minh dễ dàng làm được, một khi thanh trừ xong chướng ngại, để ba ngàn kỵ binh đằng sau chính diện xóc vào phòng tuyến Tây môn, bọn họ khẳng định không cản được tới một khắc là đã phải đổ sụp.

Âm Kỳ thẫn thờ dài một hơi, một lần nữa khẳng định trong tim không được thoát lui, quát lớn: “Bắn tên!”.

Tiền thủ bố phòng ngoài Tây môn đã sớm căng dây cung nạp tên, nghe lệnh liền rút ra mấy trong mũi kinh tiễn xé gió, tuy có chút ít làm cho địch nhân hỗn loạn, đại bộ phận lại bị đối phương dùng khiên gạt văng.

Địch nhân nhất tề hò reo, đằng trước xếp thành ba hàng khiến mộc gia tốc đẩy tới, vượt qua Bán mã tác, bức đến cách cửa Tây khoảng năm trăm bước, chiến sĩ cầm đao đằng sau hàng khiến mộc vung vẩy đao, chém đứt Bán mã tác cản đường.

Hách Liên Bột Bột như thiên thần thống lĩnh tam quân hậu phương, theo bộ binh từ từ xô tiến tới cách ngàn bước, càng thêm áp lực.

“Vù vù” vang vang, bộ binh của địch bắn tên hoàn kích, bên này liền có mười mấy người trúng tên ngã gục.

Âm Kỳ vội vàng quyết định, trước khi bộ binh bên địch xông qua số Bán mã tác cuối cùng, hạ lệnh toàn thể thoái vào trong Tây môn.

oOo

Đồ Phụng Tam dẫn một ngàn Kinh Châu quân xuyên rừng vượt đồng đến một bên triền núi, từ chỗ này có thể dõi trông Biên Hoang Tập và vùng bình dã mặt Tây, còn thấp thoáng nghe được thanh âm giao chiến chém giết.

Tâm y lạnh cứng như bàn thạch, không phải là y không quan tâm đến sự an nguy của Biên Hoang Tập, mà là trước mắt có chuyện trọng yếu hơn chờ y xử lý.

Y từ miệng Bắc Kinh Lôi đã tường tận tình huống của địch nhân, nếu y dẫn quân theo lộ tuyết đã định ban đầu xông tới Biên Hoang Tập ứng viện, sẽ rơi vào cạm bẫy của Hác Trường Hanh, bị bộ đội của hắn phục kích bao vây.

Hiện tại một nhánh một ngàn bộ đội kia của y đang đi ra khỏi cái cốc nhỏ, đúng theo lộ tuyến Bắc Kinh Lôi và Hác Trường Hanh ước định tiến tới.

Nếu Hác Trường Hanh làm bộ ngựa bắt ve sầu, thì y là chim sẻ đằng sau rình rập chờ chực.

Y rõ chiến thuật quen thuộc của Lương Hồ bang như chỉ bàn tay, Hác Trường Hanh mất đi thủy lợi, trong mắt y căn bản không đáng kinh sợ.

Y tuyệt không khinh địch, đó không phải là tập tính của y.

Đằng trước khoảng nửa dặm bụi bốc mù mịt, hiển thị đám thủ hạ dụ địch của y đang không ngừng tiếp cận điểm phục kích của địch nhân, lúc người của y tới con đường hẹp giữa hai gò đồi, người của Hác Trường Hanh sẽ từ hai bên triển gò tấn công xuống, trước hết chia rẽ bộ đội bên mình, rồi chém giết từng nhóm một.

Đồ Phụng Tam lên tiếng hạ lệnh, thống lãnh quân binh ẩn mình tiến về điểm phục kích.

o0o

Tiếng chém giết vang trời.

Tay mộc tay đao chia làm hai tổ, từ hai bên lao nhanh tới, lại nhượng đường khoảng giữa, để kỵ binh hậu phương công thẳng đến Tây môn.

Hai cánh quân tiên phong đồng thời phát động, chia nhau tấn công quân phòng thủ hai bên Tây môn của Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi.

Hung Nô quân mặc Bắc phối hợp tác chiến, giáp kích bộ đội của Thác Bạt Nghi.

Trận chiến bên công bên thủ mặt Tây toàn diện triển khai.

Âm Kỳ không còn đường lựa chọn, lớn tiếng: “Thoái lại một bước là chết chắc, bọn ta lên!”.

Kinh Châu quân dồn nhau ra, ai ai cũng phấn đấu bất chấp thân mình ghênh kích địch nhân.

o0o

“Keng! Keng! Keng!”.

Tiếng chuông triệu tập Dạ Oa tộc vang vọng toàn Biên Hoang Tập, liên quân bên Biên Hoang Tập liền phấn chấn sĩ khí, liều chết kháng địch.

Lúc này chiến sĩ của Yến Phi và Hô Lôi Phương vừa hợp lại với người của Nhan Sấm, hơn một ngàn người từ Tiểu Kiến Khang kéo ra tiền tuyến, Tiểu Kiến Khang giao cho chiến sĩ trên thuyền trên Dĩnh Thủy lên bờ thu thập tàn cục, thanh toán tàn dư còn lại của địch nhân đang kháng cự ngoan cố.

Yến Phi cười chiến mã lên trước, chào hỏi Hô Lô Phương và Nhan Sấm, không phóng về Tây môn đang cần tăng viện nhất, trái lại quẹo thẳng sang Bắc môn.

Hô Lô Phương và Nhan Sấm là người trải qua trăm trận, liền minh bạch chiến lược của chàng.

Đây là sách lược cao minh vây Ngụy cứu Triệu, phải biết Hách Liên Bột Bột tấn công từ mặt Tây, tất cần dùng quân hai cánh kèm chế liên quân hai bên Nam Bắc, sau đó lại tập trung lực lượng đột phá phòng tuyến Tây môn.

Giả như bọn họ đến Tây môn giúp tay, liền trở thành lấy cứng đụng cứng, chỉ có thể hãm mình vào khổ chiến. Dưới ưu thế binh lực của địch nhân, từng đợt từng đợt xung phong hãm trận, binh lực ít ỏi của bọn họ chui vào ứng viện là chuyện vô bổ.

Nhưng nếu có thể trợ giúp chiến sĩ Phi Mã hội đánh tan cánh quân của đối phương, vòng vây Tây môn có thể không đánh mà giải, bởi quân Hung Nô tất cần kéo tới tiếp ứng, ứng phó liên quân từ mặt Bắc đến cắt đứt bộ đội công phá Tây môn của gã.

Khoảnh khắc đại đội nhân mã phi ra cửa Bắc, chiến sự bên Dĩnh Thủy đã hoàn toàn nằm dưới quyền khống chế của Phi Mã hội, phối hợp với bộ đội trên bờ, làm cho địch nhân khó lòng tiến tới nửa tấc.

Chiến trường góc Tây Bắc của Biên Hoang Tập đã đến giây phút khẩn trương giao chiến sấp lá cà, Thác Bạt Nghi dẫn ba trăm chiến sĩ ngăn cản gần cả ngàn nhân mã của đối phương, vẫn không có vẻ thất bại.

Bọn Yến Phi, Hô Lô Phương nhất tề kêu hay, nào dám do dự, roi quất khoái mã, phi ra chi viện.

o0o

Âm Kỳ vừa đâm chết hai tên địch, chiến sĩ xung quanh vụt ngã gục, một đợt sóng kỵ binh địch lại tràn lên, ép bức đến mức gã không thể không thoái lui, giật mình phát giác chiến sĩ phe mình đã bị bức thoái vào Tây môn lượt thứ nhì. Lòng kêu trời phụ ta rồi, chợt đằng sau tiếng quát sát sát vang lên, đại đội nhân mã phóng tới, dẫn đầu chính là Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt.

Âm Kỳ hoang mang quát lớn ra lệnh, kêu thủ hạ lùi ra hai bên.

Tiền thủ phe gã trấn thủ ở lầu phòng trên cao phần chấn sĩ khí, dồn hết sức lực bắn tên như mưa nhăm kị binh của địch đang xông vào Tây môn, dữ dội đến mức đối phương người té ngựa nhào, hỗn loạn tơi bời.

Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt dẫn gần sáu trăm quân tràn trề sinh lực, lấy kị binh đối lại kị binh, chém giết thẳng ra cửa Tây, lập tức đánh cho địch nhân bôn tẩu tứ tán, ai lo phận nấy, đoạt lại quyền chủ động.

Kinh Châu quân lúc này chỉ còn lại hơn ba trăm, tác chiến dưới đất không đến hai trăm, nhưng ai ai cũng vẫn nỗ lực bất chấp thân mình, phối hợp với kị đội của Hồng Tử Xuân xông ra cửa Tây huyết chiến máu chảy thịt rơi, tình huống thảm liệt đến cực điểm.

o0o

Mộ Dung Chiến dẫn hai trăm chiến sĩ đánh dai đánh đẳng với bên địch, dần dần không chi trì nổi, một ngàn quân của Trình Thương Cổ và Phí Chánh Xương ồa tới, liên ép binh Hung Nô lùi lại.

Tiếng trống trận bên địch vang lên, địch nhân hoang mang triệt thoái.

Mộ Dung Chiến phần hận bất chấp thân mình truy sát mấy chục trượng, e đối phương phá binh cứu viện, không dám đuổi tới cùng, thoái ngược lại cực Nam của mạn Tây.

Bộ binh kị binh công đa Tây môn đồng thời lùi lại, mặt đất úp đầy xác chết, tỏ lộ sự tàn khốc và vô tình của chiến tranh.

Bộ đội Hung Nô cực bắc của Tây lăng càng kém thế, bị liên quân Phi Mã hội, Bắc Kỵ Liên, Khương bang và phe Phí Chánh Xương tinh nhuệ nhất Biên Hoang Tập đánh tới tả, tử thương quá nửa, xúu nữa là toàn quân vùi thân, cũng đánh tan tành lực lượng bộ đội uy hiếp Bắc môn mặt Bắc của quân Hung Nô.

Đại chiến Biên Hoang Tập cuối cùng đã kết thúc trận đầu bất lợi cho Hách Liên Bật Bật.

o0o

Kỷ Thiên Thiên có hơi không dám tin vào mắt mình, nhìn người người không ngừng ulla vào Cổ Chung Trường, không những bọn họ đến mau mắn, một số rất đông không thuộc Dạ Oa tộc, trong đó còn có đàn bà con gái.

Trác Cuồng Sinh bên cạnh cũng ngây người, thì thào: “Ta có phải hoa mắt nhìn lầm không? Biên Hoang Tập không ngờ lại có ngày này”.

Hơn hai ngàn dũng sĩ Dạ Oa tộc có huấn luyện, thêm vào ngựa nhanh, đã sớm đàn trận chỉnh tề ở khoảng đất trống phía bắc Cổ Chung Trường, quay mặt hướng về Trác Cuồng Sinh và Kỷ Thiên Thiên trên Chung lâu.

Tráng nam tráng nữ khác tề tựu hai bên dũng sĩ Dạ Oa tộc, toàn thể hợp lại cũng hơn năm ngàn người, nhất tề ngẩng đầu nhìn lên, đợi hai người nói.

Trác Cuồng Sinh biểu hiện phong thái của Biên Hoang danh sĩ, ngửa lên trời cười dài một tràng: “Hay! Biên Hoang Tập ta không ngờ có biết bao là người hiểu thấu đại thể, để Thiên Thiên tiểu thư nói cho các người biết bọn ta sao lại hiệu triệu các người đến”.

Kỷ Thiên Thiên tim đập thình thịch, trong mắt nàng giờ phút này, mỗi một gương mặt ngẩng nhìn nàng đều phát huy ánh sáng thần thánh vì bảo vệ Biên Hoang Tập mà quyết chiến, cảm thấy được sự tin tưởng không một chút xiu nghi ngờ không có một chút xiu điều kiện đối với lời nói của nàng của bọn họ.

Thứ tín nhiệm đó đối với nàng là một gánh nặng trầm trọng, bởi nó khiến cho nàng cảm thấy gánh chịu trách nhiệm nhất định đối với mỗi một cá nhân bọn họ. Giây phút này nàng hiểu thấu nỗi thống khổ của người làm thống soái.

Chiến tranh là chuyện tàn khốc, trong số bọn họ có bao nhiêu người đến khi mặt trời mọc ngày mai vẫn có thể sống còn? Nàng hiện tại đang đẩy bọn họ lên chiến trường, có thể chỉ là kéo bọn họ đi tìm chết.

Bất quá Kỷ Thiên Thiên không còn lựa chọn nào khác, bọn họ cũng không có lựa chọn, mất đi Biên Hoang Tập, bọn họ mất đi nhà cửa đáng quý nhất, sau này thiên hạ không còn đất lành.

Kỷ Thiên Thiên dựa vào lan can, đôi mắt bắn ra thâm tình tợ biển sâu, dùng tiếng nói dễ nghe nhất thiên hạ: “Mỗi một câu nói hiện giờ của tôi đều là lời nói thật, bởi tôi không muốn lừa gạt các người, gây ảnh hưởng khiến các người quyết định sai lầm”.

Có người trong rừng người lớn giọng: “Có chuyện gì vậy? Thiên Thiên tiểu thư cứ hết sức phân phó, bọn ta chịu đến đây là đã vứt bỏ sinh tử ngoài lề rồi”.

Kỷ Thiên Thiên nhìn về phía chiến sĩ Dạ Oa tộc vừa nói, không ngờ là thủ lĩnh của nhóm Thất công tử, Tả Khâu Lượng.

Mọi người rần rần phụ họa hoan hô, tâm tình kích động ngàn ngút.

Kỷ Thiên Thiên trao đổi ánh mắt với Trác Cuồng Sinh, tiếp tục: “Kẻ hiện đang công thành là đại quân Hung Nô Thiết Phát bộ do Hách Liên Bột Bột cầm đầu, nhưng gã chỉ là một trong số địch nhân của bọn ta, bọn ta nhận được tình báo đáng tin, Thiên Sư đạo phương Nam và Lương Hồ bang đêm nay sẽ cùng Yên quốc phương Bắc và Hoàng Hà bang liên thủ giáp công Biên Hoang Tập, Tôn Ân và Mộ Dung Thùy thân hành thống lĩnh binh lính, nếu các người vì vậy mà thoái lui, không ai trách cứ được các người”.

Trác Cuồng Sinh ngẩn ngơ trợn trừng mắt há hốc miệng, vị tài nữ này quả có chỗ độc đáo đặc thù, đồng thời trong lòng trào dâng niềm kính phục, bởi sự bất nhún đi lừa gạt bọn họ của nàng, cho dù có liên quan đến sinh tử của mình.

Quảng trường im lặng tĩnh mịch, tựa hồ cả tiếng thở cũng dừng bật.

Bên dưới sợ không có tới một người nghĩ tới tình huống Biên Hoang Tập đối diện lại nghiêm trọng đến như vậy.

Thanh âm ngọt ngào của Kỷ Thiên Thiên còn âm vang mọi góc ngách của quảng trường.

Trác Cuồng Sinh chợt cảm thấy nhẹ nhõm vô bì.

Từ lúc ban đầu, y bị thâu tóm trong tư tưởng gia tộc trung thành với Đại Ngụy, không có giờ phút nào tính toán cho riêng mình, tất cả vì ý chí phục quốc, bất cứ một ai cũng có thể bị lợi dụng và hy sinh. Nhưng giây phút này, sâu tận trong chiến trường Biên Hoang Tập, y tựa như sức tỉnh khỏi cơn ác mộng, tìm về chính mình đã mất từ lâu, mà cái kéo y dậy chính là tâm tình cao thượng biểu hiện qua lời nói của Kỷ Thiên Thiên. Trác Cuồng Sinh dâng tràn nỗi hoan hỉ từ tận đáy lòng, không còn bất cứ gánh nặng gì trong lòng nữa, toàn Biên Hoang Tập và máu thịt của y như nối liền lại, y càng kiên định hơn trong quyết định cùng tồn vong với Biên Hoang Tập, người khác có thể tự do lựa chọn, đây chính là chỗ Biên Hoang Tập khác biệt với địa phương khác.

Kỷ Thiên Thiên nói tiếp: “Chuyến này các thế lực mạnh mẽ nhất trong thiên hạ xâm phạm Biên Hoang Tập, không phải giống như sự tranh đấu giành địa bàn trong quá khứ giữa các bang hội, mà là muốn biến Biên Hoang thành một thành một tập thuộc hạ của bọn chúng, thậm chí còn biến dân cư thành tín đồ trung thành với chúng, Biên Hoang Tập lọt vào tay chúng, vĩnh viễn không thể hồi phục như xưa, càng không có ai có thể dự liệu bọn chúng sau khi vào Tập sẽ đối đãi với bọn ta ra sao. Cho nên hiện tại

các đại bang hội đã vứt bỏ thành kiến, chỉ duy vì bảo vệ Biên Hoang Tập mà chiến đấu, nhưng ta lại khẩn thỉnh các vị nghĩ kỹ về quyết định chọn lựa liên quan đến sống chết này. Người chọn cùng sinh tử với liên quân bọn ta, xin dời sang mặt tây quảng trường. Những người còn lại ta hy vọng các người lập tức rời khỏi Biên Hoang Tập, cũng xin báo cho những người khác rằng bỏ đi là cách làm thông minh nhất, sau này xem tình huống phát triển ra sao rồi hãy quyết định có nên quay về không”.

Trác Cuồng Sinh giơ cao tay lớn tiếng: “Các người chắc đã nghe rõ Kỷ Thiên Thiên là người ra sao, hiểu được nàng nghĩ cho các người ra sao. Hiện tại có lẽ là cơ hội duy nhất để ly khai Biên Hoang Tập, chỉ cần vượt qua Dĩnh Thủy đi về hướng Đông, chắc có thể rời khỏi hiểm cảnh”.

Chợt có người quát lớn: “Bọn ta nguyện ý tử chiến vì Kỷ Thiên Thiên!”.

Tiếp đó những người khác nhất tề quát la, nhất tề hô vang, thanh âm chấn động toàn Cổ Chung Trường.

- o O o -